

PROLOG

Mrazivou noc rozřízla světla reflektorů jako předzvěst dunivého zvuku, který se zanedlouho přiblížil. Nákladní auto pomalu projelo po *Prospektu Lenina* a rachot motoru neustále sílil; ztlumil se teprve, když dorazilo k bráně. Vůz pomalu zahnul, s namáhavým chrčením vyjel do svahu a zůstal stát před mřížemi, brzdy kvičivě zaskřípěly a motor vyčerpaně supěl.

Ze strážnice vyšel ospalý voják, zachumlaný v dlouhém plášti a s kalašnikovem ledabyly pověšeným přes rameno, a přistoupil k šoferovi.

„Co se děje?“ zeptal se, rozladěný tím, že musel opustit svůj vlídný útulek a čelit řezavé zimě venku. „Co tu děláte?“

„Vezeme zásilku,“ vysvětlil řidič a vydechl oknem hustý obláček páry.

Strážný se udiveně zamračil.

„Takhle pozdě? *Čort!* Vždyť jsou skoro dvě v noci...“ Jeho pozornost vzbudil řidičův obličej. Měl snědou pleť a jiskrné černé oči, typické vzezření Kavkazana. „Ukažte mi doklady.“

Řidič spustil dolů pravou ruku a vytáhl ze tmy nějaký předmět.

„Tady jsou,“ řekl.

Voják si sotva stačil uvědomit, že šofér nákladáku mu mříží do obličeje hlavní opatřenou tlumičem.

Prásk.

Strážný se bez jediného zasténání zvrátil dozadu jako kloubový panák, ozval se jen tlumený zvuk, jako když pytel spadne na zem, a do špinavého sněhu mu z krku vytryskl čůrek krve.

„Ted!“ křikl šofér a otočil hlavu.

Podle předem stanoveného plánu vyskočili z nákladového prostoru čtyři muži, všichni oblečení jako vojáci ruské armády, s číslem pluku 3445 našitým na rukávu. Dva z nich spěchali zvednout vojákově tělo a naložit ho na korbu, další odklidil zakrvácený sníh a čtvrtý zmizel ve strážnici.

Brána se s elektrickým bzučením otevřela. Kamion, aniž naložil muže, jenž zůstal ve strážnici, minul špinavou tabuli, na které v azbuce stálo *PO Majak*, a vjel dovnitř.

Areál byl obrovský, ovšem řidič věděl, kam má jet. Spatřil výzkumné budovy Čeljabinsk-60 a jak byli domluvení, zaparkoval u nich na krajnici, vytáhl mobil a vyfukal několik čísel.

„Haló?“ ozval se hlas na druhé straně.

„Plukovník Prjakin?“

„Ano?“

„Jsme uvnitř, na dohodnutém místě.“

„Výborně,“ odpověděl hlas. „Přijďte do chemického areálu a dodržujte plánovaný postup.“

Nákladák se rozjel a zamířil směrem k tomu, co eufemisticky označovali jako „chemický areál“. Jel po silnici, minul *Zavod 235* a dojel ke skladovým zařízením areálu.

Vpravo se objevila betonová zeď s ostnatým drátem nahoře. Silnice vyústila u strážní budky a řidič věděl, že na jiných místech zdi jsou ještě dvě. Zrezavělá tabulka mezi budkou a vraty ohlašovala *Rossijskoje chranilišče děljaščichsja materialov*.

Šofér nákladáku stále pokračoval podle plánu akce: zastavil na nenápadném místě za budkou, vypnul motor a reflektory, znovu vyfukal na mobilu několik čísel, nechal ho dvakrát zazvonit, zavěsil a čekal.

Brána se začala automaticky sklápět. Hned nato se otevřely i dveře strážní budky, zevnitř se vydral úzký pruh světla a nějaký muž vyšel ven. Podle čepice bylo zřejmé, že je to důstojník pozemního vojska. Rozhlédl se, jako by něco hledal, a řidič zablikal reflektory, aby na sebe upozornil.

Důstojník viděl, jak se světla rozsvítily a zase zhasla, a zamířil chvatným krokem k nákladáku.

„*Komsomolskaja*,“ pronesl jenom; to bylo heslo.

„*Pravda*,“ potvrdil mu řidič.

Důstojník naskočil na sedadlo vedle řidiče, a ten mu kývl na pozdrav.

„*Privět*, plukovníku. Všechno je v pořádku?“

„*Normalno*, můj milý Ruslane,“ přisvědčil Prjakin napjatým hlasem a udělal netrpělivý posunek. „Jedeme. Nesmíme ztrácet čas.“

Ruslan zařadil rychlost a nákladák se rozjel. Pomalu minul strážní budku, projel otevřenou branou a vjel do areálu.

„A co teď?“

Ruský důstojník ukázal na jedny dveře vlevo.

„Zaparkujte před tím služebním vchodem.“

Nákladák zastavil přede dveřmi. Ruslan nechal běžet motor, aby mu nezamrzl, a křikl na korbou rozkaz. Z vozidla okamžitě vyskákalo pět mužů. Řidič vystoupil také a vydal další rozkazy; bylo zřejmé, že velitelem je tu on. Z nákladního prostoru vyložili dvě kovové bedničky.

„*Davaj, davaj*,“ zabručel nervózně plukovník Prjakin ve snaze je popohnat. „Pohněte sebou!“

Jednoho muže nechali na stráží u nákladáku a dalších pět s oběma bedničkami zamířilo spolu s ruským důstojníkem ke služebnímu vchodu a do budovy.

Uvnitř bylo příjemné teplo. Nezvaní návštěvníci si sundali rukavice, ale pláště si nechali. Ruslan se rozhlédl kolem a posuzoval, co vidí. Svítlo tu nažloutlé světlo a betonové stěny se zdály neuvěřitelně silné.

„Jsou tlusté osm metrů,“ řekl plukovník, když viděl, že si je Ruslan prohlíží. Ukázal vzhůru. „A strop je zakrytý cementem, dehtem a štěrkem.“

Ruský důstojník vedl vetřelce prázdnými chodbami a střídavě zatáčel doleva a doprava, až na jednom rohu zůstal stát, ohlédl se dozadu a podíval se na Ruslana.

„Dál už s vámi nepůjdu,“ řekl šeptem. „V další chodbě je místnost s obrazovkami bezpečnostních kamer, které střeží přístup do trezoru a také celý jeho vnitřek. Jak jsem vám už vysvětlil, jsou tam dva muži. Dál, na konci chodby, je několik schodů a nad nimi je vstupní prostor s vchodem do trezoru. Nezapomeňte, že k tomu, abyste se dostali dovnitř, nutně potřebujete oba zřízence, kteří tam jsou. Každý z nich zná jednu část kódu. Kdybyste měli v rukou jenom jednoho, dostanete se jen k polovině kódu. A proto...“

„Já vím,“ přerušil ho Ruslan s nenadálou příkrostití, jako když mu poručí, aby byl potichu.

Plukovník na okamžik zmlkl, soustředěně se zahleděl na velitele komanda a uvažoval, kam ho zařadit. Lidem toho druhu byl zvyklý rozkazy dávat, ne je od nich přijímat.

„Hodně štěstí,“ zabručel nakonec.

Ruslan se otočil dozadu a upřel oči na dva ze svých mužů.

„Maliku, Aslane.“ Lehce kývl hlavou. „Jděte.“

Oba muži vytáhli pistole s tlumičem, obešli roh a potichu postupovali chodbou. Po pravé straně byly otevřené dveře a svítlo se tam. Oba vpadli dovnitř a ihned se strhla krátká

vřava, která vyvrcholila čtyřmi tlumenými *prásk* jejich zbraní.

Ruslan a další dva muži nečekali na své společníky a pus-tili se po chodbě s oběma bedničkami, které si přinesli z ná-kladáku. Zastavili se teprve, když se před nimi objevily scho-dy. Opatrně po nich vystoupili a před sebou měli vstupní místnost; byla chráněná mřížemi a vypadala jako klec.

„Kdo je tam?“ zeptal se jakýsi hlas.

Od psacího stolu se zvedl břichatý čtyřicátník a přistoupil k mřížím, aby si neznámé prohlédl.

„Co jste zač?“

„Jsem poručík Ruslan Markov,“ představil se neznámý na druhé straně mříží, zasalutoval a ukázal na bedničky, které nesli jeho společníci. „Přijeli jsme z chemičky v Novosibir-sku s materiálem na uskladnění.“

„Takhle v noci?“ podivil se břicháč. „To je proti předpi- sům. Podle jakého řádu postupujete?“

Ruslan přeletěl pohledem jmenovku, kterou měl břicháč na prsou, vytáhl mobil a vytukal na něm číslo. Při druhém zazvonění se na opačném konci ozval čísi hlas a Ruslan pro- strčil mobil mřížemi.

„To je pro vás.“

Břicháč se na přístroj překvapeně podíval, s udiveným vý-razem povytáhl obočí, uchopil mobil a přitiskl ho k uchu.

„Haló?“

„To je Vitalij Abrosimov?“ zeptal se hlas na druhém konci.

„Ano, to jsem já. Kdo je tam?“

„Předám vám vaši dceru Irinu.“

Na druhé straně se ozvalo zajíknutí a pak k němu dolehl slabý hlásek, třaslavý a ustrašený.

„Tati, jsi tam?“

„To je Iriška?“

„Tatínku.“ Dívka vzlykla, s hlasem tonoucím v slzách. „Říkají, že mě zabijí. Zabijí mě a maminku taky.“

„Cože?“

„Mají zbraně, tatínku.“ Další vzlyknutí. „Říkají, že nás zabijí. Prosím tě, přijed...“

Větu přerušilo cvaknutí a pak se ozval nepřetržitý tón, ohlašující, že na druhé straně zavěsili.

„Iriško!“

Pohledy obou mužů se mezi mřížemi setkaly; Vitalijův plný strachu a nechápavosti, Ruslanův panovačný a sebejistý.

„Otevři dveře!“ poručil Ruslan.

Vitalij o krok couvl, v rozpacích, co si počít, a v obličeji měl strach.

„Kdo jste? Co si přejete?“

„Chceš svou rodinu vidět živou?“ zeptal se vetřelec a vytáhl z kapsy digitální fotoaparát. Zapnul ho a otočil k Vitalijovi malý displej. „Podívej se na tuhle fotku. Pořídili ji před hodinou v Ozersku.“

Břicháč uviděl na displeji obraz své dcery a ženy. Obě plakaly, jednu i druhou držela za vlasy mužská ruka a na krku měly přitisknutou pilovitou čepel vojenského nože.

„Můj bože!“

„Okamžitě otevři ty dveře!“ vyštěkl Ruslan a zastrčil fotoaparát.

Vitalij roztřesenýma rukama vytáhl z kapsy u kalhot klíč a spěšně odemkl. Všichni tři muži vtrhli do vstupní místnosti, kalašnikovy namířené na strážce trezoru.

„Prosím vás, nechte je na pokoji,“ žadonil Vitalij a couval

před nimi, s rukama sepjatýma jako v modlitbě. „Nic přece neudělaly, nechte je na pokoji.“

Ruslan upřel černé oči na velké ocelové dveře v zadní části vstupní místnosti, s jaderným symbolem připevněným uprostřed.

„Otevři trezor!“

„Neubližujte jim.“

Vetřelec uchopil Vitalije za límec a přitáhl ho k sobě.

„Teď mě poslouchej, ty sráči,“ zavrčel. „Jestli ten trezor otevřeš a spustí se poplašná zařízení, zaručuju ti, že ty tvé ženské rozřežou na kousíčky, rozuměl jsi?“

„Jenže ten kód nemám jenom já...“

„Já vím,“ přisvědčil Ruslan. „Zavolej svého parťáka. Ale tak, aby neměl žádné podezření, jasné?“

Vitalij se nepřestával třást a po čele mu stékaly krůpěje potu; posadil se k psacímu stolu, zhluboka se nadechl, zdvihl sluchátko a vytukal číslo.

„Míšo, přijď sem.“ Pomlka. „Ano, hned. Potřebuju tě.“ Další pomlka. „Já vím, kolik je hodin, ale potřebuju tě okamžitě.“ Ještě jedna pomlka. „*Blin*, pojď sem, už jsem ti říkal. A hoď sebou.“

Položil telefon.

„Kde je?“ chtěl vědět Ruslan.

Vitalij se úkosem podíval na postranní dveře.

„V pokoji, spí. Nezapomínejte, že jsou dvě hodiny v noci.“

Ruslan se podíval na oba muže, kteří ho doprovázeli, a posunkem ukázal na dveře. Příslušníci jeho komanda beze slova zaujali postavení po obou stranách vchodu, přitisknutí ke zdi.

Dveře se otevřely a mladíka, který vešel, okamžitě popadli zezadu.